

Θέλω

Για μένα, το χριστουγεννιάτικο αστέρι και το θαύμα της γέννησης έγκειται στο ανθρώπινο πείσμα - κουράγιο - δύναμη συνέχειας (ή αδυναμία τέλους... όπως το δει κανείς) να αναγεννά ξανά και ξανά την ελπίδα.

Κάθε χρόνο στέκει εκεί, ορθώνοντας αντίβαρο στις ματαιώσεις μίας μέρας, ενός έτους, μίας ζωής.

Μοιάζει με το σκακιστή που αποδεχόμενος τις απώλειες σε πιόνια, καταστρώνει νέο σχέδιο.

Μοιάζει με τον ιδανικό και ανάξιο εραστή που παρά τις απορρίψεις, μένει σκυφτός σε χάρτες ναυτικών.

Μοιάζει με το νιτσεικό ήρωα που βρίσκει πάντα τρόπο να βλέπει το τέλος για αρχή, αναφωνώντας: «Ήταν αυτό η ζωή; Τότε άλλη μία φορά!».

Μοιάζει με τον άνθρωπο που ρωτάει τον συνάνθρωπο και τον καθρέπτη του «Θέλεις;» και στη σκληρή απάντηση «ούτε μία στις χίλιες», αυτός βρίσκει φως: «Α, ώστε υπάρχει ελπίδα!».

Αυτό είναι το δικό μου ανθρώπινο αστέρι.

Το φως του με ξεπερνά.

Χρησιμοποιεί και υπερβαίνει την ύπαρξή μου.

Οι στιγμές φεύγουν, τα φεγγάρια ανεβοκατεβαίνουν και οι άνθρωποι πάνε και έρχονται...

Μα τα αστεράκια τους ενώνονται σε ενιαίο και λαμπρό όλον, δίνοντας ζωή και φωτίζοντας τον δικό μας ανθρώπινο ουρανό.

Η λάμψη τους στέκει εκεί.

Πέρα από την πρώτη κίνηση, την βασίλισσα και το ρουά ματ.

Αγκαλιάζει τον Ζαρατούστρα και φωτίζει το Μαδράς, τ' Αλγέρι και το Σφαξ.

Και κάτι ακόμα,

εκεί ψηλά, σε μια στιγμή απρόσμενη, σε μια στιγμή αιώνια,

είδα τη φωνή του ήλιου μου να μου χαμογελά:

«Θέλω».

Υστερόγραφο από τον Ναζίμ Χικμέτ:

«Και θα πεθάνεις ξέροντας καλά

Πως τίποτα πιο ωραίο, τίποτα πιο αληθινό απ' τη ζωή δεν είναι

Πρέπει να τήνε πάρεις σοβαρά

Τόσο μα τόσο σοβαρά

Που θα φυτεύεις, σαν να πούμε, ελιές ακόμα στα εβδομήντα σου

Όχι καθόλου για να μείνουν στα παιδιά σου

Μα έτσι, γιατί το θάνατο δε θα τονε πιστεύεις

*Όσο κι αν φοβάσαι
Μα έτσι, γιατί η ζωή θε να βαραίνει πιότερο στη ζυγαριά.»*

